

Cèlia Sánchez-Mústich estrena poemari en francès

La traducció d'«On no sabem» arriba després d'haver estat reconeguda per la revista 'Europe'. La poeta publica nou llibre

Cèlia Sánchez-Mústich, codirectora de la Festa de la Poesia a Sitges, ha vist publicat el seu darrer llibre de poemes, titulat, *A l'hotel, a deshora*. El poemari, editat per Curbet Edicions amb pròleg de Vicenç Altaíó, serà presentat el proper dijous, a les 19.30 hores, per l'escriptor i periodista Jordi Llavina a la llibreria La Malvasia de Llibres, al carrer Espalter número 20, que

setmanalment programa presentacions i tallers relacionats amb les lleres i els llibres..

La poeta, resident a Sitges, també ha conegut la primera traducció al francès del seu treball. Es tracta del llibre *Cet espace entre nous*, sorgit a partir del poemari *On no sabem*, publicat l'any 2010. L'aparició d'aquesta traducció es produeix poc més d'un any després que la pres-

tigiosa revista literària francesa *Europe* destaqués l'obra de Sánchez-Mústich, al costat de la de poetes com Pere Gimferrer o Maria Mercè Marçal, com una de les més interessants de les darreres tres dècades. Aquesta menció ha fet, també, que des del Canadà francòfon l'editorial quebequesa Editions du Noroît prengué interès per la seva obra. ◀

Sánchez-Mústich presentant una obra a París.

Els escarxofats

TERESAS COSTA GRAMUNT

Segur que coneixeu algun escarxofat: un fill, un nebot, la filla d'una amiga, un veïnet. És una tribu, com diu, Michele Serra, l'autor de *Gli Sdraiati*, que amb bon criteri Anna Cassassas ha traduït *Els escarxofats* (La Campana). Els escarxofats és una tribu integrada per adolescents que allarguen fins als vint anys, o més, aquest estadi. Ells acostumen a anar vestits amb pantalons tormellers –com diu l'oncle d'un escarxofat veí-, amb les suadores i les samarretes de rigor, amb les eternes sabatilles d'esport que no serveixen per fer cap esport, ja que la posició més habitual dels escarxofats és precisament aquesta: escarxofar-se al sofà o al llit sense fer, amb la roba per terra, els mitjons bruts, els calaixos remenats, els plats per rentar a la pica. Dormen de dia i viuen de nit, connectats virtualment amb els amics, poc presents en la vida familiar.

Els pares no hi poden. Entre altres raons perquè aquesta mainada no escolta: tot el dia duen un aparell últim crit a les orelles, comprat pels pares que els mantenen entre el sentit del deure de mantenir els fills i la indignació que els provoca l'actitud irresponsable d'aquests fills indolents també per donar les gràcies. Tot els hi és degut; tots són com fills únics encara que

no ho siguin; tots són aviciats.

En quin moment es van perdre els papers? Com s'ha arribat fins aquí? Aquests interrogants teixeixen el monòleg d'un pare de cinquanta anys, on descriu la seva relació –més aviat, no-relació- amb el seu fill de dinou anys. Un pare divorciat, cal dir, algú que es troba en la situació de fer de pare i de mare del fill, i a fe que ho intenta. Però no té autoritat. Perdut el poder (patriarcal) que les antigues generacions de pares tenien, l'autoritat, que és una altra classe de poder, un poder no s'imposa però actua, l'home es troba en un mar de confusió ja que, per ser sincer, i perquè pertany a l'època històrica que pertany, 'ja no pot creure en el poder'. És clar que no, després d'haver vist el que hem vist, sobretot a Europa, amb els dos colossals totalitarismes que van fer tantes morts inútils.

Un altre fil argumental de com s'ha arribat fins aquí és l'emergència de les noves tecnologies, que han capgirat la manera d'enfocar la vida i de viure-la. I com s'ha arribat fins aquí també té a veure amb la convivència entre les nostres generacions en les quals tot es vol allargar, no només l'adolescència dels fills sinó la joventut per part dels pares i fins i tot dels avis. Tots anem vestits igual!, o amb poques diferències, pel que fa a l'aspecte

exterior. I la vana pretensió d'una eterna joventut fa que es passi per quiròfan per adobar tota mena d'arrugues... L'irracional del nostre món també passa per aquest camí, ja que fer-se vell no sembla entrar en el camp del nostre futur. Aquesta crítica al món dels adults, Michele Serra l'explica sota una enginyosa forma literària. Entremig del monòleg, Serra hi intercala una faula satírica. Figura que està escrivint un llibre on es dona una gran batalla entre els Vells i els Joves, una mena d'apocalipsi, però amb un final a favor del futur, que no pot ser altre que el dels joves.

El retrat que Serra fa de la generació dels escarxofats (Quan s'és vist un món on els vells treballen i els joves dormen?) és tan impecable com el retrat que fa dels adults plens de dubtes

gràcies al relativisme ambient com el d'aquest pare que s'autoproclama burgès d'esquerres (expressió ben encertada), i que busca l'equilibri entre l'estimació al fill i l'ordre que li hauria d'imposar, d'altra banda valors imprescindibles per viure en els límits de la llibertat, no amb una llibertat sense límits. Que som en una cruïlla històrica és una obvietat. Ens hem perdut un bon tros, els vells i els joves... Però per més que ens ho sembli, no estem separats, ja que tard o d'hora es produeix el relleu (explicat meravellosament per l'autor a través de la pujada al coll de la Nasca, una mena d'iniciació). En els nostres temps, fer-se adult fa mandra i fer-se vell es troba abominable. Però cal creure que acabarem trobant el rumb en el mateix moment que ens anem posant cadascú al seu lloc. ◀

Els escarxofats és una tribu integrada per adolescents que allarguen fins als vint anys, o més aquest estadi.

50 anys amb tu

Premiem la teva fidelitat
per cada 5 menús que prenguis,
n'aconseguiràs un altre al 50%

La nostra paella de cada dia...
...al menú del dia

Torna el servei ininterromput
de pizzes, tapes i pintxos
durant tot el dia

Consulta el menú de
cada dia en el Codi Qr
i actualitzat diàriament

visita'ns en: www.losvikingos.com

Segueix-nos en: www.losvikingos.com/blog i en Facebook

Marqués de Montroig 7-9, Sitges - T. 93 894 96 87

DIJOUS TANCAT PER
FESTA SETMANAL